

မြန်မာ့စာပေအကယ်ဒမီ

မိုးစက်ပွင့်

ကိုကိုမုန်းမှာပိုး

အေးလွင်
လုံးချင်းဝတ္ထုတို

အခန်း(၁)

‘လက်မှတ်တစ်စောင် ၄၀၀၊ ၆၀၀၊ ၁၀၀၀ လေ’ မသိတဲ့ သူကို သိအောင်ရှင်းပြလိုက်မှ ပဲ။ ဇွန်းကိုလွှတ်ချဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်သလိုပါပဲ။ စမိုင်းပန်းကန်ကို လက်ဝါးပေါ်တင်ထားလျက်မှ လက်မှတ်ရောင်းသည့် နေရာသို့ တစ်ချက်ပြန်ခဲ့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ သူ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ရင်း..

"လေးရာဆို နောက်ဆုံးက ကြည့်ရမှာ ပေါ့နော်"

မေးပုံက ဂွကျကျကြီးမို့ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်ပြီးမှ ကိုသန့် ခွီးခနဲ ရယ်လိုက်မိသည်။ ။ လောလောဆယ် သူတို့ ထိုင်နေတာက "ထီရာ" ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့မှာ။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ကားကလည်း ဖြစ်နေ တော့သူမကိုလည်း ရောက်ဖူးအောင်ဆိုပြီး ဝင်ကြည့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တာ။ တောသူမနာမည်က "သင်းရနံ့လှိုင်"တဲ့။ ။ အားလုံးကတော့ ရနံ့ လို့ ပဲ ခေါ်ကြတာ။ နာမည်က တောမဆန်ပေမဲ့ လူကတော့ တောပုံမပျောက်ပေ။ ဝတ်ပုံ၊ စားပုံ၊ စကားပြောပုံတွေက ဂွတီး ဂွကျ အတိ အတ။

ဒီကောင်မလေးက မေမေ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးတဲ့ ။ မိဘတွေ မရှိကြတော့လို့ အစ်မအိမ်မှာ နေရတာကို မေမေကစိတ်မချ။ ခဲအိုနှင့်ခယ်မ နေရတာ မသင့်တော် ဟု ဆိုကာ မေမေကိုယ်တိုင် မွေးစားဖို့ ခေါ်လာခဲ့ခြင်းပါ။ ခဲအိုကအရက်သမားမို့ သူမလေးကို ခဲလိုက်မှ သူမဘဝလေး အိုသွားမှာ စိုးလို့ တဲ့ ။ ပုံစံက မအူမလည်ပေမဲ့ ရုပ်ကလေးက

ချောချောလှလှလေးဆိုတော့ စိုးရိမ်မှတ် မြင့်တက်သွားတာ။ သဘာဝတော့ကျသည် လေ။

"သားရဲ့ ညီမအရင်းလို သဘောထားပါ"တဲ့ ။

ဖေဖေရော မေမေရော တဖွဖွမှာ သည် ။ မင်းသန့်ထည်ဆိုတဲ့ သူက နာမည်ထည်ပေမယ့် လူက မာန်တွေထန်တွေ မထည်တတ်။ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ခင်မင်ဖော်ရွေတတ်သူမို့ ရနံ့ ရောက်လာတဲ့ သုံးရက်ဆိုတဲ့ အချိန်မှာ ဘုရားဖူးရင်း လိပ်ဥတူးခဲ့တာလေ။ မျောက်ပြပြီး ဆန်တောင်းတယ် ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။

ရနံ့ကို ရန်ကုန်မြို့အကြောင်း နားလည်အောင်၊ မြို့သူပုံပေါက်လာအောင် သွန်းဆစ်ပေးဖို့ တာဝန်ယူလိုက်တာနှင့် ကျလာတဲ့ ရေတွေက လက်ခုပ်ပြည့်လို့ လက်ကြားကပင် ယိုနေပြီ။

"နောက်ဆုံးက ကြည့်ရင် သူများ ခေါင်းတွေပဲကြည့်ပြန်ရမှာ ကျိန်းသေတယ်"

ပြောပုံက ခပ်မဲ့မဲ့လေးပါ။

"ငတုံးလေး...သူများ တွေကြားရင် ရယ်ကုန်လိမ့်မယ်။ သောက်ဖို့ ရှိတာသောက်"

"တစ်ထောင်တန်းကကြည့်ရင်လည်း နှစ်ယောက်ဆို ထောင့်နှစ်ရာကြီးတောင် ပိုပေးရမှာ "

"နင့်ပါးစပ်ကို ငါကိုယ်တိုင် စမိုင်လောင်းထည့်ပေးရမလား တောသူမ...ဟင်၊ ဒါနင်တို့ တောမှာ ပြတဲ့ ၂၁လက်မ ဗီစီတီလေးများမှတ်နေလား။ လေးရာဆိုတာရှေ့ဆုံးက"

"ဟင်"

‘နောက်ဘက်က ခြောက်ရာ၊ တစ်ထောင်ဆိုတာ
အပေါ်ထပ်ကနေကြည့်ရတာ၊ နားလည်လား”

‘ဟယ်..အဟုတ်”

“ဘာမှ မသိဘဲနဲ့ လျှောက်ပြောနေတာ၊ မရှက်ဘူးလား”

“အံ့မာ...ဘာလို့ ရှက်ရမှာ လဲ၊ မသိလို့ ပြောမိတာကိုပဲ”

“မသိရင် မသိသလိုနေလေ”

‘မသိသလိုနေရင် မသိတာပဲရှိမှာ ပေါ့။ သိချင်လို့ ပါဆိုနေမှ ”

“သိချင်ရင်နောက်မှ တိုးတိုးတိတ်တိတ်မေးပါလား၊ ခုတော့ ဟိုတေ
တေနိတ်ကြီးက ပိုကြီးတယ်ဆိုတာမျိုး”

ရနံ့ကမဲ့ပြီး စမိုင်ကို ငုံ့သောက်ပြီးမှ ...

“ဟိုမှာ ...၃၃ လို့ ရေးထားတာက ဘာလဲ”

‘အဲဒါလမ်း...လမ်း”

“ဟာ..ဘယ်မှာ လန်းလို့ လဲ။ ဒီလောက် တောပုံပေါက်နေတာကို”

“ကျွတ်”

မင်းသန့်သည် ခေါင်းကို သုံးလေးချက်ဖိကုတ်ပစ်လိုက်၏။ ရနံ့ခေါင်း
ကို ထထုပစ်ချင်စိတ်ပေါက်သွားပေမယ့် စမိုင်ရောင်းသည့် ကုလားမ
သားအမိက သူ့ကိုကြည့်နေတာ ပြူးတူးပြတ်။ အချောအလှ မမြင်ဖူးဘူး
ထင်ပါရဲ့ ။

“နင်တော့လား...ငရုတ်သီးသာဆို အမှုန့်ဖြစ်သွားအောင် ထုထောင်း
ပစ်လိုက်ပြီ။ ငါပြောတာ လန်းတာ၊ လန်းတာ။ ဖလန်း ဖလန်းဖြစ်တာ
တွေ မဟုတ်ဘူး ဟ။ မ သတ်နဲ့ လမ်းနံပါတ် ၃၃ ကိုပြောတာ သိပြီလား”

"ဪ"

"မအော်ခိုင်းနဲ့ ။ နင့်ကိုပြောပြ ရှင်းပြနေရတာနဲ့ ဒီမှာ အာခေါင်ခြောက်ပြီး လေကိုမနည်းခြစ်ခြွတ် ထွက်နေရတယ်။ အထာလည်း မသိ၊ အရိပ်သုံးပါးလည်း နားမလည်၊ သူများ တောသူတွေ နင့်လောက်မအပါဘူး။ နင့်ကျမှ "

"ဘာလဲ...ရူးတူးတူးပေါတောတောလို့ ပြောချင်တာလား"

"မပြောရဲပါဘူး၊ ခင်ဗျားကို"

"ပြောရဲပြောကြည့်ပါလား"

"ဘာဖြစ်သွားနိုင်သလဲ"

"နှစ်ပါးသွားရမယ်သာမှတ်"

"အမျိုးသားဇာတ်ရုံမှာ လား"

"ဖေဖေဒီနဲ့ မေမေဝင့် ဆူသံမာန်သံကို ပြောတာ"

"ချွန်တွန်းမ"

သန့် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံကိုထုတ်ယူပြီး စမိုင်ဖိုးရှင်းကာ ထရပ်လိုက်၏။ သူများ တွေလို ပိုက်ဆံအိတ်တွေ ဘာတွေမဆောင်ဘဲ ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲမှာ ပဲ၊ ပိုက်ဆံကို ထိုးထည့်ထားတတ်တာ သန့်ရဲ့ အကျင့်။ ဝတ်ပြီဆို အိတ်ပေါ်တဲ့ ဘောင်းဘီတွေမှ ။ ပိုက်ဆံများများ ပါလည်း ဟိုအိတ်ထဲထိုးထည့် ဒီအိတ်ထဲထိုးထည့်။

ခါးပိုက်နှိုက်ခံနေရမယ်လို့ ပြောရင် ဘာပြန်ပြောတယ်ထင်သလဲ။

"ပိုက်ဆံအိတ်နဲ့ တခမ်းတနားထည့်နေရင် အလစ်သုတ်ခံရပြီဆို ပြောင်ရောပဲ။ ခုလိုလုပ်တာကမှ တစ်အိတ်အနှိုက်ခံရရင် နောက်တစ်အိတ်

တ်ထဲက ဆွဲထုတ်လို့ ရတယ်။

အဲဒါကြောင့် ပိုက်ဆံကို တစ်စုတစ်ဝေးတည်း နေခွင့်မပေးတာ"တဲ့ ။

သန့် လက်မှတ်ဝယ်တော့ ရနံ့က သူ့နောက်မှာ ကပ်လျက်။ အဆင်မတူသော နှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ လူတွေက ပြုံးစိစိ။ သန့်ကစတိုင်လ်မိမိနဲ့ ကောင်ချောလေးလေ။ ရနံ့က နတ်မိမယ်လေးလို လှပေမယ့် ပါးပြည့်အောင် ကွက်ထားသည့် ပါးကွက်ကြီးက တောသူမှန်း သိသာစေသည်လေ။ အစက အလိုက်အထိုက် ကြည့်နေခဲ့ပေမယ့် ခုကျတော့ စိတ်ကတိုချင်ချင်။

"ရနံ့"

"ဟင်"

"လာစမ်း"

"ဘာလဲ"

သန့် ရနံ့မျက်နှာပေါ်က ပါးကွက်ကြီးကို လက်နှင့် ပွတ်ကာ ဖိဖျက်လျက်...

‘တောသားမြို့ရောက်ပုံစံမှန်း သိသာလိုက်တာ’

"ဟာ...ကိုသန့်ကလည်း ဘာလို့ ဖျက်နေတာလဲ။ နှမြောစရာကြီး ရှင်မတောင်အစစ်တွေကို"

"စစ်တာ တုတာတွေ မလိုချင်ဘူး။ နောက် နင့်ပါးကွက် ကွက်ရဲ ကွက်ကြည့်"

"ဘာလုပ်မှာ လဲ"

"ကျောက်ပျဉ်ရော သနပ်ခါးတုံးပါ တူစာဓားစာမိမယ်သာမှတ်။ ဘ

ယံနယံ အိမ်မှာ လိမ်းရင်တော်သေး"

"အဲဒါ အိမ်မှာ တုန်းကပြောပါလား"

မျက်စောင်းက မကျေနပ်ခြင်းရဲ့ နိမိတ်ဆောင်။ သန့်ကတော့ ကျေနပ်သွားပြီ။ ပါးကွက်ကို ပယ်လိုက်တာနဲ့ ရနံ့ မျက်နှာလေးက ထင်းခနဲ။ စကတ်တွေ၊ ဘောင်းဘီတွေ မဝတ်တတ်ဘူးဆိုတဲ့ ရနံ့က ပခုက္ကူလုံချည် အညိုရောင်နှင့် အင်္ကျီကအသားပျော့လေးကို ရှေ့မှာ အတွန့်အဖတ်က လေးတွေနှင့်ဆိုတော့ ကလေးလိုလို လူကြီးလိုလို။

ရပ်ရှင်ရုံထဲကို ဝင်ခဲ့တော့ ကားပင်တင်နေပြီ။

"အား...မှောင်နေတာပဲ။ ဘာမှ မမြင်ရဘူး"

"ငါ့နောက် ကို လိုက်လေ"

"လိုက်နေတာပဲ။ အခုမှ အကန်းချေးတည်"

"မတည်ရဘူး..လာ"

သန့် ရနံ့ပခုံးကို ဖွဖွဖတ်လျက် နေရာပေးလိုက်၏။ ရနံ့ပခုံးပေါ်က သူ့လက်သည် ရိုးသားဖြူစင်ခြင်းများ နှင့် သူတို့ နေရာယူလိုက်သည် ကလော့(ချ်)ခေါ် အထူးတန်း ရှေ့ဆုံးမှာ မို့ ရနံ့က အောက်ကိုငုံ့ကြည့်ကာ...

"အမြင့်ကြီးပဲနော်။ အောက်မှာ လည်း လူတွေ"

"လူတွေ မရှိလို့ ဘာတွေရှိရမှာ လဲ"

"ကိုသန့်ကလည်း အရမ်းအကျကောက်တာပဲ"

"အကျမကောက်ပါဘူး၊ အမြင့်မှာ ခါးဆန့်ထိုင်နေတာ စကားများ မနေနဲ့ တော့။ ရှေ့ကိုကြည့်"

ပြောလည်း ပြော ခေါင်းကိုပါ လက်နှင့်ဆွဲလှည့်လိုက်တာတောင် တ

စံဖက်ကို ပြန်ခဲ့ကြည့်၍ ပြောဖြစ်အောင်ပြောသေး။

"ဒီလောက်မှောင်နေတာ။ အတွဲတွေဆို ကဲလို့ ကောင်းပေါ့"တဲ့ ။ ကိုသန့် လွန်ခဲ့ပြီ။ မသိသလိုနေလိုက်၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုရော ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ။ ထင်ချင်သလိုထင် ကိုယ်ဖြူစင်ရင်ပြီးတာပဲ။ ရုပ်ရှင်ရုံကအပြန် မားကတ်ထဲကိုဝင်တော့...

"ကိုသန့်"

"ဟင်..ဘာလဲ"

"နင်တို့ ရန်ကုန်က မန်ကျည်းသီးကိုလည်း ဘူးနဲ့ ထည့် ပါကင်ပိတ်ရောင်းတာပဲနော်။ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး ၄၈၀တဲ့ ။ ကြံကြံဖန်ဖန် အကြွေနှစ်ဆယ်ပြန်အမ်းဖို့ တော့ ဒုက္ခရောက်မှာ ပဲ"

"ဘာမှ ဒုက္ခရောက်ဖို့ မရှိဘူး။ သူတို့ မှာ ငါးကျပ်တန်ကအစ ပြန်အမ်းဖို့ ရှိပြီးသား"

"အဟွန်း...တို့ ရွာမှာ ဆို မန်ကျည်းသီးငါးဆယ်ဖိုး ထော်လာဂျီကျိုးအောင် တင်လို့ ရတယ်"

"လှည်းကျိုးအောင်ပါဟာ"

"လှည်းခေတ်ကကုန်သွားပြီဟ၊ ဒီခေတ်မှာ သုံးတာ ထော်လာဂျီပဲ၊ ကောက်လှိုင်းတိုက်တာ၊ တနင်းနယ်တာမှ အစ ထော်လာဂျီပဲ သုံးနေကြပြီလေ။ ကန်စွန်းညွန့်ဆိုလည်း ဘယ်အင်းအိုင်ထဲဆင်းခူးခူး တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်၊ ပလောင်တောင်မွှေးဆိုလည်း ချုံရှင်းသလို ဓားနဲ့ လိုက်ခုတ်ယမ်းပစ်တောင် မကုန်နိုင်ဘူး။ ချဉ်ပေါင်ရွက် ငါးဆယ်ဖိုးကို သုံးစည်း။ ဂေါ်ဖီထုပ်နှစ်ရာ၊ သုံးရာကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရတာ၊ ပြီးတော့"

"အမယ်လေး...တော်ပါတော့ တောသူမရယ်။ ခင်ဗျားအစား ကျွန်တော်မောလို့ ပါ"

သန့် ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့်ဆိုတော့ ဘေးကလူတွေပါ ရယ်ကြလေသည် ။ ဒီလူတွေနှင့် နောက်ဆုံချင်ပါတယ်ဆိုရင်တောင် ဆုံရမှာ မဟုတ်လို့ ရှက်ခြင်းတော့ သန့် မဖြစ်မိပေ။ ဒါပေမဲ့ ရနံ့ကို စိတ်မဆိုးသော် ကျွဲမြီးတော့တို၏။ တောသူ မှန်းသိအောင် လူလယ်ခေါင်မှာ ကြွားနေလို့ လေ။

"အဲဒါကြောင့် လူကြီးတွေကပြောတာ ရန်ကုန် ဆိုတာ ရသလောက် ကုန်တဲ့ ၊ ရကုန်တဲ့ ။ မှန်နေတာပဲ၊ ဒီလောက်ဈေးကြီးနားကြီး"

စကားဆုံးအောင်မစောင့်ဘဲ သန့် ပစိပစပ်များ လွန်းတဲ့ တောသူမကို လက်ဆွဲခေါ်ခဲ့တော့၏။ ဒါက အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းမို့။

အခန်း(၂)

"သမီးလေးက အသားပိုဖြူလာတော့ ပိုလှတယ်နော်"

"လယ်ထဲ၊ ချောင်းထဲ ဆင်းနေရတော့တာမှ မဟုတ်တာ။ နဂိုကတည်းက ငါ့သမီးလှပါတယ်ကွ။ ခုတော့ ပိုတာပေါ့"

"ရှင်ပဲပြောတော့"

"ဟောဗျာ....မကြီးမငယ်နဲ့ ခင်ဗျားက စိတ်ကောက်တာလား၊ ချော့ရမယ့် အရွယ်တွေ မဟုတ်ဘူး နော်"

ဒေါ်ဝင်းဝါထည်က မျက်စောင်းထိုးလေသံဖြင့် ဦးဒီပါအောင် ဟဲခနဲ အရယ်၊ ရနံ့ကလည်း ခစ်ခနဲရယ်ပြီး သား။ ဒီလောက်ချစ်ကြတဲ့ လင်မယား။ အဲလေ..မယားချစ်တဲ့ ဦးဒီပါအောင်ရဲ့ စနောက်မှုလေးကြောင့် ရနံ့ ကိုယ့်မိဘအရင်းတွေသာဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိမ့်မလဲလို့ ဖျတ်ခနဲ အတွေးစဝင်၏။

ခုမပျော်ဘူးလားဆိုတော့ မဟုတ်။

ပျော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲ အရင်းလို သဘောထားထား၊ ကိုယ်က ပင်စည်ကြီးမဟုတ်တာ။ အကိုင်းအခက် ဘဝလေးနဲ့ သာ နေသားကျဖို့ ကြိုးစားရမည့်အဖြစ်။

"သမီး"

"ရှင်"

"သားငယ်က သမီးကို ဖြူတီပါလာ ခေါ်မသွားဘူးလား"

"ခေါ်ပါတယ် မေမေဝင့်ရဲ့ ၊ သမီးကငြင်းတာ"

"ဪ...ဘာဖြစ်လို့ လဲ သမီး"

"သမီး ဒီအတိုင်းလေးပဲ နေချင်ပါတယ်"

"ဟုတ်တယ်....ဘာမှ မပြင်ပဲ။ ဒီအတိုင်းနဲ့ လည်း သမီးက ချစ်စရာ ကောင်းပါတယ် ဝင့်ရယ်၊ တော်ကြာ အပြင်လွန်လို့ ဖင်ချွန်ဖြစ်နေမှ ခရက အမေခေါ်နေရမယ်၊ ပကာသနအလှထက် သဘာဝအလှကမှ ပိုတန်ဖိုးရှိတာကွ"

"ရှင်ကတော့လေ... သမီးကို မွေးစားရတာ ရွှေထုပ်ကောက်ရသလိုပဲ"

"ဒါပေါ့...ရတနာလေးလေ"

"ဖေဖေနော် အသစ်မြင်လို့ အဟောင်းကိုမမေ့နဲ့ ၊ ဖေဖေရတနာထုပ်ကို နွံထဲမြှုပ်ပစ်လိုက်မယ် ဘာမှတ်လဲ"

"ကြည့်...ကိုသန့်စိတ်ပုပ်တာ"

သန့် ရေချိုးပြီးစမို့ ခေါင်းကရေတွေကို လက်နှင့်ခါထုတ်ရင် ရနံ့ဘေးမှာ ပူးပူးကပ်ကပ် ဝင်ထိုက်လိုက်သည် ။ ဒါသည် သန့်၏ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှု ပြယုဂ်တစ်ခု၊ တစ်ယောက်ခေါင်း တစ်ယောက်နင်း ဆင်းလာတာမဟုတ်ပေမယ့်၊ မိဘတွေကိုယ်တိုင်က ရှားလှုံတံပြဿနာလို အရင်းအဖျားခွဲနေတာမှ မဟုတ်တာ။

"ဟာ..ကိုသန့် ခေါင်းကို ရေမသုတ်ခဲ့ဘူး၊ ရေစက်လက်နဲ့ ၊ ဒီမှာ သူ

များကို စင်ကုန်ပြီ"

"ရေထိလို့ သေတဲ့ သူရှိသလား"

"ရှိရှိ မရှိရှိ ပြန်သုတ်ပေး"

ရနံ့က သန့်ရှေ့သို့ ရေစိုသွားသည့် သူလက်မောင်းကို တိုးပေးလေလျှင် သန့်က ခေါင်းကိုလက်နှင့် သပ်လိုက်တော့ ရေတွေက လက်မောင်း ပေါ်ထပ်ကျလို့ တဆူဆူ။

"ပြောလေကဲလေပဲ၊ သုတ်ပေး"

"မသုတ်ပေးဘူး"

"သားကကွယ် ကလေးကို စနေပြန်ပီ၊ သုတ်ပေးလိုက်ပါ"

"ဘာကလေးလဲ၊ ဒါကြီးက ကလေးလား၊ မနက်ဖြန်သဘက်ပဲ ယောကွမအိမ်ကို ရောက်တော့မယ်"

"ကိုသန့်နော်"

‘အမေရေ...ကယ်ပါ’

ရနံ့ ထထသဖြင့် သန့် ကျောကော့ကာ ထပြေးသည် ။ ဒေါ်ဝင့်ဝါထည် လှိုက်ခနဲ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်သွားတာ ဘယ်အရာလဲ၊ သေသေချာချာ ဆုပ်ကိုင်မပြနိုင်ပေမဲ့ သင်္ကါရ၊ ရသဆိုတဲ့ ဝေါဟာရလေးသည် ခုမှ ပိုပြီး ပြည့်စုံတယ်ပြောရင် မှားသလား။

"ဝင့် အဖော်ရအောင် သမီးလေးတစ်ယောက်လောက်မွေးချင်တယ်" လို့

ညည်းညူခဲ့တာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ ခင်ပွန်းကလည်း သမီးလေးလိုချင်သည် ။ သားကြီးနဲ့ သားလတ်ကိုမွေးပြီး သမီးလေး

လားလို့ နောက်တစ်ဗိုက် ထားတော့လည်း မွေးလာတော့ အထီးလေးပဲ။

"ဝင့်"

"ရှင်"

"သားလတ်ဆီကဖုန်း"

ဦးဒီပါအောင် ဖုန်းစင်ဆီရောက်သွားတာ မသိလိုက်အောင်ပဲ
အတွေးလွန်သွားသော ဒေါ်ဝင့်ဝါထည်

"လာပြီ... လာပြီ"

"မင်းကလည်း ဘာတွေအတွေးလွန်နေတာလဲ၊ ဖုန်းသံမြည်နေတာ
တောင် မသိဘူး၊ ငါသာအနားမှာ ရှိမနေရင် ဖုန်းကနေ ဗုံးဖြစ်ပြီး ထပေါ
က်ကွဲတောင် သိပါ့မလား"

"ရှင့်သားက သွားတာပဲ တစ်လပြည့်တော့မယ်၊ ခုမှ ဖုန်းဆက်ဖော်ရ
တာကိုး"

"ရှင့်သားဆိုတော့ မင်းနဲ့ က မဆိုင်ဘူးလား"

"စကားကို အကျမကောက်နဲ့ "

ဒေါ်ဝင့်ဝါထည် ဖုန်းကိုဆတ်ခနဲ ဆွဲယူတော့ ဦးဒီပါ မဲ့ခနဲလုပ်ကာ ပြ
န်ထိုင်သည် ။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံက သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ကို မြ
စ်ဖျားခံပြီး ညားခဲ့ကြသည့် လင်မယားမို့ ဦးဒီပါက ချစ်လို့ ပဲစ၊ ချစ်လို့ ပဲ
အလိုလိုက်ပြီး၊ ဒေါ်ဝင့်ဝါက မျက်စောင်းနှင့်သာနှစ်ပါးခွင်။

"သား..မေမေပါ"

"....."

"ကောင်းတယ် သား...သားရော"

"....."

"သန်ဘက်ခါ...ဟုတ်ပြီ၊ စိတ်ချ သားကြိုက်တဲ့ ဟင်းတွေချက်ပြီး မေ
မေကြိုဆိုမယ်၊ အဟင်း..အဟင်း"

"....."

"အေးပါ..ဒါပဲနော် သား"

ဒေါ်ဝင့်ဝါထည် ဖုန်းကိုချပြီး ပြန်အလှည့်...

"ဘာတဲ့ လဲ၊ မင်းသားက"

"သန်ဘက်ခါ ပြန်လာမယ်တဲ့ "

"ဒါများ ငါ့ကိုပြောလည်း ပြီးတဲ့ ကိစ္စကို၊ ပြောစရာရှိလို့ မေမေကို
ခေါ်ပေးတာလေးနဲ့ တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ ကောင်"

"ဘာအသုံးမကျတာလဲ၊ အသုံးကျလို့ စီးပွားရေးလောကနယ်ပယ်မှာ
ရှင့်ကို ကျော်တက်သွားတာလေ"

"ဟေ့....သားအဖချင်း မပြိုင်ခိုင်းနဲ့ "

"ရှင်သားကို မနိုင်ပါဘူး"

"ငါက သူ့အဖေပါကွ"

"အဖေပေမယ့် ဟင်းစားလည်း မပေး၊ ကွန်ချက်လည်း မပြ"

"ဒါကတော့...သူကမှ ဆရာမထားချင်တာ"

ဒေါ်ဝင့်ဝါထည် မဲ့ခနဲဖြစ်သွား၏။ သားသုံးယောက်ထဲမှာ သားအလ
တ်က အထက်မြက်ဆုံးပါပဲ။ သားကြီးက ပညာရေးကောလိပ်တက်ပြီး
ကျောင်းဆရာ လုပ်တော့၊ သူတာဝန်ကျသည့်ဒေသမှာ ပဲ အိမ်ထောင်ကျ

သွားခဲ့သူ။ သားငယ်က ဒီနှစ်မှ Eco ပထမနှစ် ဖြေထားတာ။

သားလတ်က နိုင်ငံခြားနည်းပညာတက္ကသိုလ်မှာ ဘွဲ့ရထားခဲ့သူ။ ထိုဘွဲ့ကိုပဲ ထမင်းစားလက်မှတ်အဖြစ် ယူထားတာတဲ့ ။ အခုတော့ စီးပွားရေးနယ်ပယ်မှာ ဖခင်ထက်ပင် ခြေလှမ်း သွက်၍ လက်ကားနေသူတစ်ယောက်ရယ်ပါ။

"အင်း.....မခံချင်စိတ်နဲ့ သာ ပြောရတယ်၊ သားလတ်က ဖြတ်ထိုးညာဏ်ကောင်းပြီး လာဘ်မြင်တတ်တယ်"

"သားငယ်လည်း တော်ပါတယ်ရှင်၊ ကလေးစိတ်မကုန်သေးလို့ ဆိုးချင်နဲ့ချင်တာလေးရှိတာပဲ"

"အခု....သူ့ကိုပြန်ပြီး ဆိုးနဲ့မယ့်သူရှိ လာပြီ၊ မင်းသား ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ"

"သမီးလေးနဲ့ သင့်သင့်မြတ်မြတ်ရှိတော့ ကျွန်မတို့ စိတ်ချမ်းသာရတာပေါ့"

"သိပ်လည်း ...ဝမ်းသာတာအရင်မလိုနဲ့ ဦး၊ သားလတ်ဆန္ဒက ဘယ်လိုရှိဦးမလဲမသိဘူး"

"သားလတ်က နားလည်မှုရှိတဲ့ သူပါရှင်"

မင်းခန့်ထည် ဆိုတဲ့ သားလတ် မိဘတွေယုံကြည်ရလောက်အောင် တော်နေ တတ်နေပါသော်။ ခြွင်းချက်က စိတ်ဆတ်ခြင်းပါပဲ။

အခန်း(၃)

"တီ....တီ"

"ဟော...သားလတ် ပြန် လာပြီထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ်...မေမေ"

သန့်က အရင် သုတ်သီးသုတ်ပျာထသွားတော့ ဒေါ်ဝင့်ဝါထည်ပါ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ရနံ့ကတော့ ခန့်ဆိုတဲ့ လူကို မမြင်ဖူးတာကြောင့် ကိုယ့်အပေါ် ကိုသန့်လိုမှ သဘောကောင်းနိုင်ပါ့မလား တွေးရင်း ခပ်ရှိန်ရှိန်။ တစ်နေရာကပဲ ခိုးကြည့်ပြီး အကဲခတ်ဖို့ ချောင်ကျမည့်နေရာသို့ လှစ်ခနဲ

။

"မေမေ"

"သားလတ်"

"ကိုကို"

သန့်က ခန့်ခါးကို ဝင်ဖက်ပြီး...

"ပြင်ဦးလွင် ပြန်လက်ဆောင် ဘာပါလဲ"

"ဟာ....ညီကတော့ လူလား၊ ခွေးလား၊ ပေးစမ်း ဆေးတစ်ဝါး ဖြစ်နေပြီ။ မြင်တာနဲ့ လက်ဆောင်သာတန်းမေးတာပဲ"

"အကျင့်ပါနေလို့ ပါ ကိုကိုရ"

"အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားတာ ဘာများ ပါဦးမှာ လဲ"

"ညစ်တယ်ဗျာ"

သန့် နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ပွသွားတော့ ခန့်က ရယ်သည်။ ။

"အလကား...စတာ ဆွယ်တာတွေပါတယ် ဒီခိုင်းစုံပဲ"

"ပွတာပဲ...အဲဒါကြောင့်"

"ကိုကိုကိုချစ်တာလို့ မပြောနဲ့ ၊ ဒီစကားလုံးနဲ့ ချဲစားတာ အရေထူနေပြီ"

သန့် နားရွက်ကို တစ်ချက်ပွတ်ပြီး ဟဲခနဲ ရယ်သည်။ ။ ဒေါ်ဝင့်ဝါထည်က သားလတ်လက်မောင်းကို တွဲခေါ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်ကြစဉ်...

"ချောလိုက်တာ"

ရနံ့ နှုတ်မှ တီးတိုးထွက်လာသောအသံ။ ကိုသန့်ကို ချောတယ်လို့ ထင်ထားတာ။ ကိုကိုက ပိုချောတာကိုး။ ရှုပ်လက်ရှည်အပြာရောင်နှင့် ဘောင်းဘီအနက်ကိုတွဲဝတ်ထားတော့ ဝင်းနှစ်နေသော အသားရောင်က ပို၍ ပေါ်လွင်နေသလို။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က ထူထဲနေတာမျိုးကြီးမဟုတ်ပဲ ခပ်ကွေးကွေး စိမ်းညိုညို ချောပါတယ်ဆိုတဲ့ မင်းသားတွေ ကိုကိုလိုပါပဲလား။

"သားလတ် အမောပြေအောင် မေမေ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"ကိုယ့်အိမ်ရိပ်ကို ဝင်လိုက်တာနဲ့ အမောပြေပြီးသားပါ မေမေ"

"ဆွယ်တာတွေဆို ဘယ်မှာ လဲ၊ ကိုကို"

"ကားပေါ်မှာ "

"OK"

သန့် သုတ်ခနဲ ထပြေးသွားပြီး ခဏကြာတော့ အထုပ်တွေဆွဲပြီး ပြန်
ရောက်လာလျှင်...

"ကိုကို အရမ်းတော်တာပဲ၊ စတိုင်လ်တွေက မိတယ်"

"ဒီလောက်မှ အမြင်မရှိလို့ ဖြစ်မလား"

"ကြွေးမနေပါနဲ့ ၊ ကိုကိုရဲ့ အထက်ပါ အောက်ပါ အရည်အချင်းတွေ
ကို သိတယ်"

"အဲဒါ....သားငယ် အတုယူရမှာ လေ"

"မလိုပါဘူး မေမေရာ၊ လင်းတလောက်တော့ ငှက်တိုင်းပျံတတ်တ
ယ်"

"အံ့မယ်...မင်းကငါ့ကို လင်းတလို့ ပြောတာပေါ့လေ"

ခန့်စကားကို အာရုံမရောက်တော့ပဲ သန့် မိန်းမဝတ်ဆွယ်တာလေး
တွေဆီမှာ နစ်သွားပြီ။

"မိန်းမဝတ်တွေလည်း ပါတယ် ၊ လှလိုက်တာ၊ လူငယ်ဆင်တွေပဲ၊
မေမေ့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အတော်ပဲ"

သန့် မိန်းမဝတ်ဆွယ်တာသုံးထည်ကို ပခုံးပေါ်သို့တင် လိုက်လေလျှ
င်...

"အဲဒါ...သော်တော့အတွက် ဝယ်လာတာ၊ မင်းယူလို့ မရဘူး"

"ဘယ်သူ့အတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုက်ရင်ယူမှာ ပဲ"

"မင်းဝတ်လို့ မှ မရတာ"

"အဲဒါ...သိတယ်လေ"

"ဒါဆို ဘာလုပ်ဖို့ လဲ၊ ဆွယ်တာနဲ့ လာဘ်ထိုးပြီး ဘယ်ကောင်မလေးကို ရှိတ်မလို့ တုန်း"

"ဘယ်ကောင်မလေးကိုမှ မရှိတ်ဘူး ၊ ဝါသနာပါရင် မြွေသူတော်လို ပါးစပ်ဟနေလိုက်ရုံပဲ"

"တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ငါတောင် အဲဒီလောက် မစွံဘူး"

"ကိုကိုက မစွံတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မစွန့်တာ၊ ငါလိုလူ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အတ္တစွဲလေ"

"အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေး သားငယ်ရဲ့ ၊ သားရဲ့ ကိုကိုက ကြိုက်တာမတွေ့သေးလို့ "

"သေချာတာပေါ့၊ ဘယ်အချိန် ဈာန်လျော့မလဲ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်"

"အဲဒါတွေ့ နိုးပဲ"

သန့် ကိုယ်ဝတ်ဖို့ ထက် ရနံ့အတွက်ပဲ အာရုံထားတာ ဆွယ်တာသုံးထည်ကို တပိုက်ပိုက်။

"ငါမေးတာကို ဖြေဦးလေ"

"ဘာလဲ...ကိုကိုရဲ့ "

"အဲဒါတွေကို လိုချင်တဲ့ အကြောင်း"

သန့်က မေမေ့ကို မော့ကြည့်လေလျှင်....

"မေမေ သမီးတစ်ယောက် မွေးစားထားတယ်။ မေမေ့သူငယ်ချင်းနဲ့

သမီးလေးလေ"

"ဟင်"

မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ကုတ်ပြီး မလိုလားခြင်းတွေက တစ်ပါတည်း။

"မေမေတို့ ကတော့ လုပ်တော့မယ်၊ သူများ သားသမီးကို ခေါ်မွေးတော့ ကိုယ်ရှာထားသမျှ အချိန်တန်ရင်"

"နေဦး"

လက်ကာပြလိုက်ပြီး ခပ်လျှော့လျှော့ဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်ကာ ဒေါ်ဝင့်ဝါထည် သားလတ်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ဖြစ်ပြီး မျက်ဝန်းကအရောင်ပြန်ပျော့သွားသည် မှာ ...

"မေမေခေါ်လို့ လိုက်လာတာ၊ သူ့မှာ ဘာလိုချင်လောဘမှ မရှိဘူး၊ ကျောချစရာနေရာနဲ့ တစ်ဝမ်းဝရင်ရပြီဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ပါလာခဲ့တာ၊ ခဲအိုအရက်သမားရှိတဲ့ မမအိမ်မှာ ခယ်မတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ဘဝလုံခြုံအောင် ဘယ်လို အုတ်တံတိုင်းနဲ့ ကာရံထားမလဲ။ သားစဉ်းစားကြည့်စမ်း။ နှမချင်း မစာနာတတ်ဘူးဆိုရင်တောင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ဘဝကို ခဏလောက် မျက်စိထဲမှာ အခွေထိုးကြည့်လိုက်"

"အဲဒါ မွေးစားဖို့ အထိ မလိုဘူးထင်တယ် မေမေ"

"လိုတယ်"

"ဗျာ"

ခန့် စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ချင်ပေမယ့် မေမေ့ကိုလည်း နင်ပဲဆပြောတတ်သူမဟုတ်။ အလိုက်သင့်နေပေးဖို့ ကျတော့ မိန်းကလေးက

ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ သွေးမတော်သားမစပ်။

ခုပဲကြည့်လေ...

ညီ ကိုယ့်ဖို့ ထက် သူ့ဖို့ ကို ဂရုတစိုက်ရှိနေတာ။ ဒါဖြစ်သင့်သလား။ သူဝယ်လာတဲ့ ဆွယ်တာတွေကို ကောက်ယူလိုက်ခြင်းဖြင့် ကောင်မလေး ဘယ်အရွယ် ရှိနေနိုင်သလဲ သူခန့်မှန်းပြီးသား ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းမရွေဘူး၊ ဆိုပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ အမွှေးနံ့ကိုသာ သိမ်းထုပ်ထားချင်ထားမယ်၊ အပုပ်နံ့ကိုကျတော့ ဖြန့်လွှတ်ပစ်ဖို့ နှာခေါင်းရှုံ့အနံ့လိုက်ခံနေသူတွေ မွေးစားသမီးနဲ့ သားအရင်းကို ခေါင်းစဉ်တွေတပ်ပြီး သို့လော သို့လော တွေ ထင်ကြရင် မင်းခန့်ထည်က သည်းခံပါရမီရှိတဲ့ ကောင်မဟုတ်။

"ရနံ့လေးကို မွေးစားတယ်ဆိုပေမယ့် မေမေမှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုနဲ့ မေမေက သားတွေ မွေးထားတာ၊ ဒီမိန်းကလေးကို အသန့်စင်ဆုံးဖြစ်စေရမယ်၊ အဲဒါ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အနှစ်ဖြစ်လာဖို့ အတွက် အရည်ကြည်ကို အရင်စစ်ထုတ်ပစ်ရမယ်။"

လောကမှာ မိန်းမတွေပေါပေမယ့် မိန်းမကောင်း မိန်မမြတ်ရှားတယ် သား မေမေ ဒီလိုပြောလို့ သားမေးနိုင်ဖွယ်ရာတွေ ရှိပါတယ်၊ မိန်းမပျက်က သပ်သပ်၊ မိန်းမပေါ့က တခြားပဲ၊ ဘယ်လိုအရည်အချင်းရှိမှ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်လို့ သတ်မှတ်လို့ မရဘူး၊ ဖြူစင်ရိုးသားခြင်းဆိုတာ လူတွေတော်တော်များများ နဲ့ လက်လှမ်းကွာနေတယ်၊ သားက ပိုသိမှာ ပါ၊ စက်ဝိုင်းတစ်ခုမြင်တိုင် "ဝ"လုံးလို့ ပြောမရဘူး၊ zero ဖြစ်နေပြီး ရှေ့တက် "ဝ"လုံးလုပ်ချင်သူတွေအများကြီး"

"ဒါဆို သားကို ဘေးမဲ့ပေးပါ မေမေ"

"ရနံ့လေးကို သား မမြင်ရသေးဘူးလေ"

"မြင်ရလည်း ဒီအတိုင်းပဲဖြစ်မှာ "

"မေမေက ကျောင်းဆရာလို ဘယ်သူစာထဆိုလို့ လက်ညှိုးထိုးမသတ်မှတ်ပါဘူး၊ မြောင်းဖောက်ထားပြီးရင် ရေဆိုတာစီးလာမှာ ပဲ"

ခန့် ခုမှ အသက်ရှူချောင်သွား၏။ ဒါ အမိန့်ပေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အမိန့်ဆိုရင်တောင် သူက စိတ်မပါရင်နာခံတာမရှိဘူးလေ။ အစကတည်းက အပြောကင်းအောင်နေသည် ။ ပြောဖို့ ထွေလာရှိရင်လည်း ကိုယ်မှန်တယ် ထင်ရင် ခေါင်းခါလိုက်တာမျိုးမလုပ်ဘဲ အသံတိတ်နှင့် ဇွတ်တိုးသူ။

သန့်ကတော့ မေမေနဲ့ ကိုကို ပြောတဲ့ စကားတွေကို နားလည်လိုက်မလည်လိုက်။ မလည်လိုက်တာက လိုရာဆွဲမတွေးချင်။ မျှော်လင့်ချက်ကြီးရင် ဆုံးရှုံးမှု များ တတ်သတဲ့ ။ အနာဂတ်အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသင့်တာတွေ ရှိသလို အနားရောက်မှ ပြုတ်ကျသွားတတ်တာတွေက ဒုနဲ့ ဒေး။

"ညီ"

"ဗျာ"

"အဲဒါ...သော်တာအတွက်လို့ ပြောထားပြီးသားနော်..ပြန်ချ"

"အကုန်လုံးလား"

"ဟုတ်တယ်"

သန့် ဆွယ်တာသုံးထည်ကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ရင်း...

"ရနံ့ရေ"

အဲ...ကိုသန့်ခေါ်နေပြီ၊ ရနံ့မထူးလို့ လည်း မဖြစ်။

"ရနံ"

"လာပြီ..ကိုသန့်"

"လူချည်းပဲမလာနဲ့ ကားသော့ယူခဲ့"

"ဟုတ်"

ရနံ ထမင်းစားခန်းထဲက နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲနေကျ ကားသော့ကို ပြေးဖြုတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့...

"ဟ..စီးပွားတော့ ပျက်တော့မှာ ပဲ"

"ဘာလဲ...သားလတ်"

"မျက်နှာက လိမ်းထားတဲ့ သနပ်ခါးကိုကြည့်လေ သနပ်ခါးတုံးဖိုးနဲ့ မွဲမှာ ၊ သူ့ကို အညာပဲပို့လိုက်တော့"

"ရှင်"

သနပ်ခါးတွေကို အိမ်မှာ နေရင်းမို့ ထူပိန်းနေအောင် လိမ်းကျံပြီး ပါးကွက်ကြီးကို ပါးပြည့်အောင်ကွက်ထားသော ရနံ ဝိုင်းသွားတဲ့ မျက်လုံးလေးသာ ထင်ရှား၏။ မျက်လုံးကတော့ ကော့ညွတ်နေသည့် မျက်တောင်တွေကြားမှာ မျက်ဝန်းအိမ်နက်ကလေးများ နှင့် ရွှန်းလဲ့တောက်ပနေတာ သိသိသာသာ။ မျက်ခုံးက သနပ်ခါးတွေဖုံးဖိထားလို့ မထင်ပေါ်။ ထူထူပြည့်ပြည့် နှုတ်ခမ်းလွှာကလည်း နီထွေးသယောင်ရှိပေမယ့် မထင်ရှား။

ရှပ်အင်္ကျီပွပွကို ဝတ်ထားသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်အလှကောက်ကြောင်းတွေကလည်း ပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုးပါ။ ဆံပင်ကိုနှစ်ဖက်ခွဲပြီး ကျစ်ဆံမြီးကျစ်၍ ရှေ့သို့ချထားသည် မှာ တော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပါ

ပဲ။ နဖူးပေါ်မှာ ဆံမြိတ်ပါးလေးချထားသည် မှာ ကလေးဆန်ပေမယ့် ပုံ
ကတော့ ဘယ်လိုမှ မလာ။

"ရနံ့"

"ဟင်"

"နင် ရေသွားချိုး၊ အဝတ်လဲပြီး အလှပြင်လာခဲ့၊ ပါးကွက်ကြီးကွက်မ
လာနဲ့ နော်၊ နင့်ကို လယ်ထဲ ကောက်စိုက်ခင်းခိုင်းမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သ
ဘောပေါက်"

"ဘယ်သွားမလို့ လဲ ကိုသန့်"

"မြို့ထဲ"

"ဒီအိမ်ကလည်း ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ဟာကို"

"ငါထထလိုက်ရ သေတော့မယ်၊ ရှေ့ပင်ထွက်မလို့ ပြောတာ၊ နင့်ကို
သေရွာမပို့ဘူး"

"သားငယ်ကလည်း ကွယ် ညီမလေးကို ညင်ညင်သာသာပြောမှ ပေါ့၊
သွား...သမီး၊ ရေချိုးပြီး အဝတ်အစား လဲလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ရနံ့ လှစ်ခနဲ ပြန်ပြေးသွားလျှင် သန့်လည်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား
လေ၏။

"တွေ့လား...သားငယ် စိတ်ကောက်သွားပြီ"

"ဘာကောက်စရာရှိလို့ လဲ"

"ဆွယ်တာမရလို့ လေ၊ စိတ်ကျေနပ်အောင်မှ သားက မပေးတာ"

"ညီ စိတ်ကို သားသိပါတယ်၊ ခုမှ ပေးလည်း ယူမှာ မဟုတ်တော့ဘူး

"

ခန့် ဂျာကင်ကို ချွတ်ရင်း ထရပ်လိုက်စဉ် သန့် ပြန်ဆင်းလာတာ မြင်
လိုက်ရတော့...

"ငါ ဝယ်လာတဲ့ ယောက်ျားဝတ်ဆွယ်တာတွေ ဘေထုပ်လိုပုံပြီး
အော်ရောင်းပစ်လိုက်ရမလား"

သန့်က ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်သာကြည့်ပြီး မျက်နှာပြန်လွဲကာ...

"သဘောပဲ၊ လိုချင်တာမရရင် ရတာနဲ့ နှစ်သိမ့်လိုက်ဖို့ မှ စိတ်ကူးမရှိ
တာ"

"ကောင်းပါတယ်"

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဒါတွေက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ဒေါ်ဝင့်ဝါ ရ
င်လေးတာမရှိ၊ အလိုမကျရင် စိတ်ကောက်ပြီးတော့ ကိုကိုရေ ညီ ဆိုတာ
တွေနှင့် သိပ်မကြာခင် ပြန်တည့်သွားကြမှာ ။

အစ်ကိုက ညီကိုချစ်သလို.....

ညီကလည်း ဆိုးလို့ ရလို့ ဆိုးတာမျိုး။

"ပိုက်ဆံရှိသေးလား သားငယ်"

"ရနဲ့အတွက် ကျလာတဲ့ ရေထဲက သား တစ်ခွက်တစ်ဖလားတောင်
ခပ်မမြည်းခဲ့တော့ ရှိတာပေါ့ မေမေ"

"လိုသေးသလားလို့ မေးတာ"

"လုံလောက်ပါတယ်"

အသံက တိုတို ပြတ်ပြတ်မို့ မကျေနပ်ခြင်းတွေ လိုင်းပူးသွားပြီဆို

∞.....
